

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

17 У. 16300/21

21.10.2022. године

Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Шундерић, председника већа, Јелице Пајовић и Весне Иконић, чланова већа, са судским саветником Немањом Вујовићем, као записничарем, у управном спору по тужби тужиоца АА, ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Милка Танасковић, адвокат из Београда, Данице Максимовић бр. 9, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак – Београд, ради поништаја решења број: 434-00-00092/2021-39 од 11.06.2021. године, у предмету новчане накнаде, у нејавној седници већа одржаној дана 21.10.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Београд број: 434-00-00092/2021-39 од 11.06.2021. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновни поступак и одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Београд, ул. Кнеза Милоша бр. 20, да тужиоцу АА, ул. ... бр. ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 9.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Градске управе града Београда, Секретаријата за јавне приходе, Сектора јавних прихода за подручја градских општина, Одељења Земун број: XXVI-01-439-10/94/2020-021 од 01.10.2020. године. Наведеним првостепеним решењем тужиоцу је утврђена накнада за коришћење јавне површине за 2020. годину, за период од 03.06.2020. до 31.12.2020. године и то за оглашавање за сопствене потребе и за потребе других лица, на адреси улица ..., ..., зона ..., у укупном износу од 14.946,00 динара.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 27.07.2021. године, преко

пуномоћника, тужилац оспорава законитост решења туженог органа налазећи да је исто донето на основу паушалних навода и погрешне примене закона. Наводима тужбе указује да се неспорно средство за оглашавање не налази ни на једној од површина дефинисаних као јавне површине, већ на фасади стамбене зграде, са којих разлога не постоји основ за наплату ожалбеним решењем утврђене накнаде. У прилог наведеном позива се на мишљење Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре број: 011-00-00562/2019-07 од 03.04.2020. године, које у прилогу тужбе и доставља. Такође, наводи да је остало нејасно на који начин се конкретним средством за оглашавање – рекламним налепницама врши утицај на расположивост, квалитет или неку другу особину јавне површине, а што је, према наводима из оспореног решења, био основ за утврђивање предметне накнаде. Указује да се у предметном случају не сме занемарити синтагма “непосредан утицај”, дакле смисао члана према коме се накнада утврђује и плаћа само уколико постављањем средства за оглашавање на остале површине долази до непосредног утицаја на јавне површине, с тим да посредан утицај не потпада под законску регулативу. Такође сматра да није логично нити оправдано да обичан неосветљени пано и лед билборд, налепница или светлећа реклама исте површине на идентичан начин утичу на неку јавну површину, а накнада коју орган утврђује је идентична. Оваквим поступањем надлежних органа, по оцени тужиоца, угрожава се правна сигурност обвезника и онемогућава им се да на адекватан начин приговоре решењу. Истиче да се закон који је основ за утврђивање ове накнаде назива Закон о коришћењу јавних добара, а више је него јасно да се у конкретном случају јавно добро ни на који начин не користи, нити се сам утицај на јавну површину може поистоветити са појмом коришћења, односно заузећа јавне површине. Са наведених разлога налазећи да је оспорено, али и првостепено решење, донето на основу нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања на који начин је повређена и одредба члана 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење и решење првостепеног органа од 01.10.2020. године, те туженог обавезе да тужиоцу накнади трошкове насталог спора опредељене у износу од 30.000,00 динара на име састава тужбе по АТ.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произлази да је првостепени орган тужиоцу утврдио накнаду за коришћење јавне површине за оглашавање за сопствене потребе и за потребе других лица, на адреси ..., ..., зона – ..., за период од 03.06.2020. године до 31.12.2020. године, у укупном износу од 14.946,00 динара, а све на основу података којима располаже и који су, по оцени првостепеног органа, од значаја за утврђивање

предметног права. Одлуку као у диспозитиву првостепеног решења првостепени орган је засновао на одредбама Закона о накнадама за коришћење јавних добара („Сл. гласник РС”, бр. 95/18...86/19), Одлуке о накнадама за коришћење јавних површина за територију града Београда (“Службени лист града Београда”, бр.118/18, 52/19 и 114/19), и одредби члана 75. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, бр.80/02...86/19). Основ утврђивања накнаде је рекламни пано, односно средство за оглашавање на зградама, оградама и сл. и оглашавање на посебним објектима на другим површинама по решењу Одељења за грађевинске, комуналне и послове инвестиција – Одсека за инвестиције и комуналне послове број: 353-142/2020 од 01.07.2020. године. Решавајући по жалби тужиоца изјављеној против наведеног решења првостепеног органа, тужени орган је нашао да је првостепеним решењем правилно утврђено чињенично стање и правилном применом законских одредаба, које је тужени орган цитирао у образложењу оспореног решења, тужиоцу правилно утврђена предметна накнада у износу наведеном у диспозитиву ожалбеног решења за период од 03.06. до 31.12.2020. године. Ценећи жалбене наводе којима је тужилац указивао да се фасада стамбено-пословне зграде не може сматрати јавном површином, тужени орган је нашао да су ти наводи без утицаја на другачије одлучивање у тој правној ствари, а све с позивом и на мишљење Министарства финансија РС број 011-00-00112/2019-04 од 28.03.2019. године, на основу кога је утврђено да је жалилац обвезник предметне накнаде, с обзиром на то да су средства оглашавања постављена на спољашњу страну објекта (на фасаду), тако да врше непосредни утицај на расположивост, квалитет или неку другу особину јавне површине. У образложењу оспореног решења тужени орган је, такође, навео да је увидом у ожалбено решење и Одлуку о накнадама за коришћење јавних површина за територију града Београда, нашао да је првостепени орган у образложењу оспореног решења пропустио да се позове на тарифни број 2. тачку 2. подтачку 1) Тарифе накнада за коришћење јавних површина, која је саставни део претходно поменуте Одлуке, али наведено није од утицаја на другачије одлучивање у тој пореско-управној ствари, будући да је побијаним решењем правилно утврђена обавеза за наведени период. Налазећи да је првостепени орган правилно утврдио да је тужилац, сходно одредби члана 3. Одлуке о накнадама за коришћење јавних површина за територију града Београда, обвезник накнаде за коришћење јавне површине, тужени орган је применом одредбе члана 151. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији жалбу тужиоца одбио као неосновану.

Одредбом члана 141. став (4) Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС” бр. 18/16 и 95/18) прописано је, између осталог, да образложење мора да буде разумљиво и да садржи кратко излагање захтева странке, чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива.

Одредбом члана 102. став (1) истог закона прописано је да орган утврђује чињенице и околности од значаја за поступање у управној ствари.

По налажењу Управног суда, основано се наводима тужбе указује на

незаконитост оспореног решења будући да је тужени повредио правила поступка прописана одредбом члана 141. став (4) Закона о општем управном поступку, јер разлози дати у образложењу оспореног решења не произлазе из списка предмета и не упућују на одлуку као у диспозитиву истог. Не може се прихватити као ваљана оцена туженог органа да је правилно првостепени орган утврдио да је тужилац корисник јавне површине, па самим тим и обвезник накнаде за коришћење јавне површине, сагласно члану 3. Одлуке о накнадама за коришћење јавних површина за територију града Београда (“Службени лист града Београда” бр. 118/19...114/19), с обзиром на то да из решења Управе градске општине Земун, Одељења за грађевинске, комуналне и послове инвестиција, Одсека за инвестиције и комуналне послове број: 353-142/2020 од 01.07.2020.године, а која је била основ за утврђивање предметне накнаде, не произлази да је тужиоцу одобрено постављање средстава за оглашавање на јавној површини, већ на пословном објекту у улици ... број ... у ... и то – неосветљена штампана фолија – налепница на фасадној површини – излогу локала димензија 1,00x0,48 м, укупне површине 0,48 м² и – неосветљена штампана фолија, налепница на фасадној површини – излогу локала, димензија 1,00x1,57 м, укупне површине 1,57 м². Поред наведеног, позивање туженог на тарифни број 2. тачку 2. подтачку 1) Тарифе накнада за коришћење јавних површина, која је саставни део наведене одлуке, без навођења разлога за примену истог, не може се прихватити као правилно, јер представља паушалну примену права. Осим тога, тужени орган је у образложењу оспореног решења навео да је тужилац обвезник предметне накнаде све имајући у виду да су средства оглашавања постављена на спољашњу страну објекта (на фасаду) тако да врше непосредни утицај на расположивост, квалитет или неку другу особину јавне површине, а да при том није навео доказе из којих се може утврдити да се ради о јавној површини, нити разлоге да тужилац оглашавањем врши непосредни утицај на расположивост, квалитет или неку другу особину јавне површине.

Са напред наведених разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву пресуде и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење о жалби тужиоца, придржавајући се примедба суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Како је суд поништио оспорено решење због повреда правила поступка на које је указано овом пресудом, то нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима да суд уместо органа донесе одлуку и мериторно реши ову управну ствар.

Одлучујући о захтеву тужиоца за надокнаду трошкова управног спора, Управни суд налази да је тужилац имао трошкове за састав тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката, у износу од 9.000,00 динара, сагласно тарифном броју 42. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”

бр.121/12...37/21). Са тих разлога, суд је на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.72/11...18/20), који се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима одлучио као у ставу II диспозитива пресуде. Суд тужиоцу није досудио разлику између тражених и досуђених трошкова за састав тужбе, будући да исти нису опредељени у складу са наведеном Тарифом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 21.10.2022.године, 17 У. 16300/21

Записничар
Немања Вујовић,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Шундерић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АМ